

Bredere hofter, kan jeg få det?

Ja, det kunne jeg, og vejen dertil var heldigvis noget mere lige til end da jeg fik silikonebryster om end af samme grund knapt så komisk. Men jeg håber min rejse dertil alligevel er værd at læse. Den er skrevet som en beretning, men er egentligt ment som en informationskilde med (forhåbentligt) svar på alle de spørgsmål, man måtte have, hvis man selv går med de tanker. Så her er min beretning:

Det var en mørk og skummel aften. Stormen hylede i træerne og en dør smækkede konstant i vinden et sted i nabolaget. Pludselig ringede telefonen og en dystre stemme spurgte: "Hvad kender du til ..."

Nej vent, helt forkert historie, den tager vi en anden gang. Vi prøver igen. Vi befandt os et lidt mere fredeligt stedet, nemlig Bilka, hvor min kone og jeg gik rundt med en alenlang indkøbsseddel. Pludselig prikkede min kone mig på skulderen og spurgte:

"Tror du, at hun har fået lavet en "brazilian butt lift"?"

"En hvad for noget?" spurgte jeg uvidende.

"En brazilian butt lift, altså hvor kvinder får lavet en fedtsugning på maven og så sprøjtet fedtet ind i bagdelen, så den bliver større!"

Jeg kiggede forundret i den retning, som hun diskret pegede og fik øje på en ualmindelig veldrejet ung kvinde. Ingen tvivl om, at hun havde nogle misundelsesværdige flotte hofter og en flot bagdel. De stramme sorte fitness tights viste da også med al tydelighed, at hun godt vidste, at hun havde en flot figur og selv var stolt af det. Min kone og jeg blev enige om, at det var et flot arbejde og vi havde begge stor respekt for kvinden, der havde mod til at realisere sit ønske.

En brazilian butt lift, tja, så havde man lært det. Men når man lærer et nyt begreb, har jeg gentagende gange observeret, at så dukker begrebet pludseligt op alle mulige steder og man kan nærmest ikke forstå, at man ikke har lagt mærke til det før. Og det her var heller ingen undtagelse.

Et par dage senere sad jeg nemlig og arbejdede på min arbejdes-PC. Der var blevet rapporteret en fejl i noget software og jeg var blevet bedt om at finde og rette fejlen. Jeg havde fundet fejlen, dvs. den programmør, der havde skrevet koden, havde gjort det helt fint. Men fornyeligt var der kommet en opdatering fra Microsoft, også helt korrekt lavet, og de to tilsammen havde ændret den måde tingene virkede på internt i PC'en, så nu fejlede programmet. Jeg havde en ide til en rettelse og havde testet, at det virkede, men lige netop på det tidspunkt er det klogt at træde et skridt tilbage for at få et bedre overblik i håb om, at man kan gennemskue om løsningen kunne skabe andre problemer. Jeg nøjedes i dette tilfælde nu bare med at læne mig tilbage i stolen med mit kaffekrus for at gruble lidt. Men selv om jeg endte med at være tilfreds med løsningen, bestemte jeg mig alligevel for at gå på nettet for at afsøge de sædvanlige programmørfora for lignende problemer. På de sider vælter det normalt rundt med IT-

Emmeline Glad

reklamer, men denne gang dukkede der en reklame op for ja utroligt nok, en brazilian butt lift. Hvorfor i alverden Google syntes, at den var relevant for mig, det er mig en gåde. På min private PC kunne jeg måske forstå det, men min arbejdes-PC? Jeg ved godt, at Google for længst har profileret mig og ved, at det er mig, der sidder her og arbejder, meeeen der kunne de nu godt have filtreret deres reklamer bedre. Da det var i arbejdstiden, lukkede jeg bare reklamen, mens jeg smilede lettet over, at jeg heldigvis arbejdede hjemme. Jeg kunne jo have været på arbejde eller endnu værre, jeg kunne have løst opgaven sammen med en kollega. Det havde jo nok givet anledning til lidt forundring. Og i øvrigt syntes jeg, at min bagdel var rigelig stor, så det var slet ikke noget, jeg var interesseret i. Hvis min bagdel blev større, så skulle jeg til at lægge nye bukser op, en smule sådan cirka en halv meter.

Men en aften et par dage senere sket det igen. Det var min fritid og jeg sad ved min private PC og Googled nogle emner, da reklamen for brazilian butt lift fra selvsamme klinik igen dukkede op. Denne gang fløj det igennem hoved på mig, at hvis jeg fik en brazilian butt lift, som den i Bilka, så skulle jeg da huske at træde mindst en halv meter tilbage, inden jeg vendte mig om, når jeg rejste mig fra bordet efter aftensmaden. For hvis jeg bare rejste mig op og vendte mig rundt, ville min bagdel da rydde bordet for service, bestik og glas. Heldigvis lykkedes det mig at få de billeder ud af hovedet, så jeg kunne komme videre. Interesseret var jeg bestemt ikke, men lidt sjovt at den reklame blev ved med at dukke op.

Så gik der endnu et par dage og en nat, hvor jeg lå og sov, blev jeg vækket af min underbevidsthed:

"Jeg har altså fået en tanke!" meddelte den mig.

Halvsøvnig tænkte jeg, at jeg håbede, at det var vigtigt.

"Det er det, for hvis man kan lave en fedtsugning på maven og sprøjte det ind i bagdelen, hvorfor skulle man så ikke kunne sprøjte det ind i hofterne i stedet. Ganske vist er der ikke så meget fedt og muskler at sprøjte det ind i, men noget er der da"

Tanken gjorde mig lysvågen for jeg kunne godt se ideen, men jeg er nogle gange håbløs pessimistisk, så jeg indvendte:

"Tanken er god nok, men jeg synes, at jeg har læst, at mænds¹ fedt på maven mest sidder mellem tarmene og at man derfor ikke laver fedtsugninger på mænd"

"Så prøv lige at tage dig på maveskindet, du kan jo sagtens få fat i en ordentlig håndfuld, så noget kan der suges"

Det måtte jeg jo indrømme og ideen havde ligesom bidt sig fast nu. Og jeg var alligevel vågen, så jeg kunne jo ligeså godt starte PC'en og nærlæse den reklamen. Men hvor hulen blev den af, når man skulle bruge den og hvad var nu navnet på den klinik? Heldigvis gav en søgning hurtigt den reklame, jeg havde set tidligere.

Jeg nærlæste reklamen om brazilian butt lift fra AGATA Nordsjællands Privathospital og tænkte, at der da ikke skete noget ved at sende dem en mail om, hvorvidt de ville lave en fedttransplantation fra mave til hofter på mig. Som sagt, så gjort og allerede få dage efter kom der mail tilbage fra Sarah, klinikens

¹ Selv om jeg ikke er meget for at indrømme det, så er min anatomi meget lig en mands, sådan da, altså lidt måske.

lægesekretær, om, at det ville de gerne og i øvrigt hed operationen hip dips. Jeg skulle bare bestille tid til en konsultation, hvilket jeg straks gjorde, lettere nervøs, telefonisk.

Jeg fik at vide, at konsultationen ville blive med kirurgen Annette Chakera, der også skulle forestå en eventuel operation. Det var den første knast, der var overstået, altså det, at jeg skulle konsulteres af en kvinde. Jeg ved godt, at det er noget pjat, men jeg har det altså nemmere, når jeg sidder over for en kvinde, hvor jeg skal forklare, at jeg gerne vil have flere fællestræk med hende, end at jeg sidder over for en mand og skal forklare ham, at jeg absolut ikke gider dele fællestræk med ham. Og den, lidt anstrengte, holdning til mænd og mandlige læger skulle da også give anledning til et lettere komisk optrin senere.

Men endnu var det jo bare en skør ide, ganske vist var det positivt, at operationen var så velkendt, at den havde et navn, men helt rolig ved ideen var jeg endnu ikke. Jeg gik derfor ind på AGATA klinkens hjemmeside og nærlæste Annettes CV. Det var et virkelig imponerende CV, jeg mener, en ting er, at man kan læse til læge og få en Ph.d. inden for området. Så roterer den altså virkelig stærkt, men hvis man samtidig er overlæge og associeret professor ved Københavns universitet, så må man være virkelig dygtig. Langsom begyndte jeg at føle mig mere tryk ved den skøre ide.

Dagen oprandt, hvor jeg skulle til konsultationen. Da jeg trådte ind i venteværelset, der var pænt og funktionelt, og et sted, hvor man følte sig godt tilpas, præsenterede jeg mig, lettere nervøs, for lægesekretæren Sarah. Det er altid lidt akavet for mig, når jeg møder nye mennesker og skal præsentere mig selv, for hun kendte jo godt, qua vores mailkorrespondance og telefonsamtale, til mine ønsker. Men jeg blev mødt med et smil, der på ingen måde virkede påtaget og smilet nåede helt op til øjnene. Vi havde god øjenkontakt og jeg følte mig ret hurtigt tryk i venteværelset. Det skal siges, at jeg gennem den følgende tid mødte Sarah en del gange og når der var tid til det, var hun altid god for en hyggelig samtale om alt mellem himmel og jord. Altid med et smil og glimt i øjnene og altid i godt humør.

Nå, men vi havde taget plads og ventede indtil kirurgen Annette kom og hentede os, for jeg havde taget min kone med som støttepædagog. Vel anbragt i konsultationen begyndte Annette at spørge ind til diverse trivielle informationer, som hun skulle have på plads inden den egentlige samtale. Og der kunne jeg godt mærke, at nervøsiteten for alvor stak sit grimme ansigt frem, så jeg var simpelthen nødt til at koncentrere mig om at samtale om noget andet og helt irrelevant med min kone, mens Annette fik de fornødne obligatoriske sundhedsoplysninger. Inderst inde tænkte jeg, at lægen sikkert syntes, at det var noget mærkeligt noget, nu vi var kommet for at høre om en kostbar operation, men på den anden side tænkte jeg, at hun sikkert var vant til andre patienter, der brugte samme afledningstaktik.

Men hun blev færdig med de tørre fakta og vendte sig om og kiggede på mig. Lettere usikker i stemmen fortalte jeg, at jeg gerne ville have flyttet fedt fra maven og over på hofterne. Hun nikkede forstående og jeg fik fremført, at jeg også var meget ked af de håndtag, jeg havde på hofterne.

”Nå”, siger hun på et tidspunkt ”men det er jo så to steder, der skal fjernes fedt, det gør det lidt dyrere”

Her gik min matematik hjerne altså i baglås, jeg tænkte højre sides håndtag, mave og venstre sides håndtag, det må da være tre steder.

”Jeg troede, det var tre steder” udbrød jeg overrasket.

”Nej, nej vi regner det kun for to steder og det er trods alt også med til at holde prisen lidt nede” grinede hun hjerteligt. Og den hjertelige latter, gjorde at al min nervøsitet fortonede sig.

Trygt lyttede jeg til, at hun forklarede om de risici, der er ved operationen, så som føleforstyrrelser, samt at der også var en risiko involveret, fordi man kunne komme til at ramme en blodåre og derved komme til at sprøjte fedt direkte ind i en blodbane med efterfølge risiko for, at den sætter sig som en blodprop et eller andet sted i kroppe. Jeg er jo heller ikke nogen vårhare længere, så elasticiteten i min hud er ikke længere optimal. Jeg kunne derfor godt risikere at få lidt løs hud, hvor fedtet var fjernet. Og så var der selvfølgelig lige prisen, med fedtsugning "to" steder løb den op i svimlende 60.000 kr. Det var et beløb af en størrelse, som gjorde, at jeg lige var nødt til at gå i tænketank, men det var jo fint i tråd med, at der er 7 dages obligatorisk betænkningstid ved den slags operationer.

Da vi gik fra konsultationen var det med følelsen af en god og behagelig samtale. Og jeg var ikke i tvivl om, at jeg havde stået overfor et helt specielt menneske. I den følgende tid gik det hurtigt op for mig, at hun er et af de mest intelligente² og empatiske mennesker, jeg har truffet. Og den kombination er sjælden, alt for sjælden.

Inden vi kørte hjem, tog vi lige turen forbi klinikkens administrator, en gæv kvinde, om hvem jeg fornemmede, at hun havde en lun humor. Men man skal nok ikke tage fejl, under den lune og ydmyge overflade fornemmede jeg også en til tider bestemt dame, hvilket jo heller ikke er ringe. Vi snakkede nu fredeligt frem og tilbage om mulige operationstidspunkter, og nødtvunget indså jeg, at det måtte lige udskydes til sidst på sommeren.

Det var jo uendeligt lang tid, men det gav mig lidt tid til at gå og tænke. Selve mødet med klinikken, lægesekretæren, administratoren og kirurgen havde været en god og tryk oplevelse, så jeg havde ingen betænkeligheder ved at kontakte klinikken, da jeg havde fået en ny tanke. Det var en af den slags tanker, jeg kunne mærke, bare ikke kunne udskydes og slet ikke til efter operationen. Hvorfor vidste jeg ikke, men jeg fulgte min intuition og skrev en mail til lægesekretæren om, at når man nu kunne putte filler i læberne, så de blev større, kunne man så ikke også gøre det samme på brystvorterne, så de blev større. Kort tid efter, at jeg havde fået lavet silikonebryster, begyndte det nemlig at irritere mig, at brystvorten og området ude omkring, areola, var bitte lille i forhold til brystet. Jeg havde derfor få lavet areola medicinsk tatoveret større og det var også blevet rigtigt fint, men selve brystvorten forblev jo lille. Måske kunne de gøre noget ved det.

Der gik ikke mange dage, før jeg fik kirurgen, Annette, i røret. Hun forklarede, at det kunne man godt, men vævet under areola og brystvorten er meget sejt og senet. Derfor injicerer man normalt fedt for at gøre det blødere, og når fedtet har fæstnet sig, putter man filler i. Og med min forestående fedt transplantation ville det være naturligt at bruge en smule af fedtet til det, for som hun sagde"der er jo rigeligt at tage af". Den formulering grinede vi meget over, for det blev sagt med varme i stemmen og jeg forstod jo godt, hvad hun mente. Men dermed fik jeg jo også forklaringen på, hvorfor jeg havde fornemmet, at det ønske ikke kunne udsættes til efter operationen. Det blev aftalt, at det var en del af operationen og vi afsluttede den samtale.

Meeeeennnn nu var der noget andet, der nagede mig. Kommentaren om, at der var rigeligt at tage af, indikerede jo, at hun nok havde mere fedt til rådighed end hun kunne bruge på mine hofter. Hofterne er mest skind og ben og kan derfor modtage alverden. Hvilket jo også gjorde, at jeg godt var klar over, at så brede ville hofterne heller ikke blive. Men tanken om, at der var noget, der skulle gå til spilde, var da ikke

² Det skal siges, at jeg tidligere har haft min gang i forskerverdenen og mødt mange virkelig intelligente mennesker, inklusiv et enkelt medlem af den berømte Bohr-familie.

til at bære, så jeg skrev til klinikken igen. Denne gang for at høre om ikke man kunne anvende det resterende fedt til et eller andet. Igen nåede jeg dårligt at trykke send, før jeg havde kirurgen i røret. Selvfølgelig kunne man da bruge det, f.eks. kunne man give mine bryster lidt mere bredde og fylde. Det syntes jeg da var en fremragende ide og den købte jeg omgående.

Så begyndte dagene at snegle sig afsted, for jeg glædede mig virkelig meget til den operation. Og endelig oprandt dagen for operationen. Jeg havde aftenen før kun spist aftensmad, så jeg havde fastet længere end de krævede 6 timer og kun drukket to glas saftvand 2 timer før operationen, som de anbefalede. Spændt gik jeg ind på klinikken og blev ledt ind på en en-mands-sengestue, hvor der var lagt en operationskittel frem til mig. Den tog jeg på og så kom Annette ind og begyndte at tegne en masse streger på mine hofter, mens hun fortalte om sine planer. Da hun nåede til brysterne, spurgte jeg, hvor meget hun troede, at der ville kunne sprøjtes ind og hun svarede, at omkring 200 ml i hvert bryst ville være realistisk.

Her gik jeg helt i baglås fordi jeg panisk tænkte: "Nej nej den går slet, vi må nøjes med 100 ml" Jeg har jo allerede 225 ml implantater og nu ville der komme 200 ml oven i plus det, at brysterne ville være hævet den første tid. Det ville nok svare til et implantat på 500 ml. Jeg genkaldte mig jo straks de kæmpe implantater på 400 ml, som jeg blev præsenteret for, da jeg skulle have silikonebryster. De gav noget gigantiske bryster og de her ville være endnu større, især i den første tid indtil hævelsen var faldet. De ville blive svære, nærmest umulige, at skjule. Men jeg faldt heldigvis til ro, inden jeg nåede at protestere højlydt. For hvor har jeg dog mange gange, bare et kort øjeblik, fortrudt at jeg ikke turde tage dem på 400 ml. Ja, de ville være fuldstændig umulige at skjule, men nu var der gået et par år, så kollegaerne ville for længst være holdt op med at grine, og sorgen over de familiemedlemmer, venner og bekendte, der ikke kunne håndtere den slags og derfor havde distanceret sig, ville have fortaget sig nu. Og desuden havde Annette jo snakket om fylde, ikke højde, så jeg tænkte, at nu måtte det bære eller briste. Jeg ville ikke igen gå rundt og fortryde den beslutning. Jeg tog mod til mig og sagde bare "Det lyder godt".

Efter et kort møde med anæstesilægen blev jeg ledt ind på selv operationsstuen. Her skulle jeg i bedste mafia stil stå på en masse papirservietter med armene i vejret. Men jeg skulle jo bare sprittes af og da der skulle opereres både på hofter, mave og bryster, skulle jeg sprittes af fra midt på låret og helt op til armhulerne og også godt om på ryggen. For at operationssygeplejerske kunne se, hvor hun var nået til, var der blandet gurkemeje i spritten og i løbet af 5 minutter lignede jeg Kylling fra Bamse og Kylling. Et ømt syn, skulle jeg hilse og sige.

Herefter blev jeg pakket ind i lidt flere servietter og lagt på operationsbordet. Kirurgen og anæstesilægen kom ind og anæstesilægen gjorde mig klar med alle mulige elektroder og måleudstyr og så var de to læger ellers klar. Operationssygeplejerskerne var stadig i gang med de sidste forberedelser. Jeg kunne fornemme, at sygeplejerskerne var et godt sammentømret og rutineret team, for der blev ikke snakket meget, men der blev arbejdet effektivt. Og så skete der det forunderlige, at de to læger synes at stivne lige der, hvor de stod, cirka halvanden meter fra operationsbordet. De lignede nærmest saltstøtter, som de stod der helt ubevægelige. Jeg havde helt klart en fornemmelse af, at selv om det var en rutine opgave, der bogstaveligt talt lå foran dem, så var de fuldt i gang med mentalt at fokusere på opgaven. Da operationssygeplejerskerne var klar gik anæstesilægen i gang med at forklare mig, at nu fik jeg noget luft via en maske osv. Imens var Annette trådt hen til operationslejet og fulgte med i tallene på måleinstrumenterne. Det gjorde jeg også selv, men lige inden alting blev sort fornemmede jeg alligevel, at hun strøg mig beroligende på skulderen.

Da jeg vågnede, var jeg tilbage i enestuen. Jeg var temmelig rundtosset efter bedøvelsen, så øjnene kørte rundt i hovedet på mig og sengen føltes mere som et skib i høj søgang, men jeg vidste jo fra sidst, at det gik over i løbet af et par minutter. Kort tid efter kommer der en sygeplejerske ind, der checkede min tilstand og det forsatte hun med hvert kvarter i nogen tid. Den første gang hun kom ind, spurgte hun også, om jeg ønskede at blive tiltalt med bestemte pronomen. Jeg, der stadig var temmelig omtumlet, spurgte bare "Hvad?" Meget intelligent, for klar i hovedet ville jeg jo udmærket være klar over, at hun spurgte, om jeg ville tiltales ved andet end det navn/køn, der stod på velkomst skiltet på sengebordet. Det var første gang jeg i mit liv, at jeg havde oplevet det spørgsmål, meget positivt i øvrigt, men i min lettere omtågede tilstand svarede jeg bare, at det var helt fint, som det stod på velkomstsiltet. Under hvert besøg spurgte hun flittigt, om jeg havde ondt eller om jeg manglede noget og jeg blev rigeligt forsynet med saftvand, kaffe, chips og småkager. Jeg blev endnu engang behandlet som en dronning, der manglede ingenting. Annette kom også forbi inden hun gik hjem, bare for lige at se om alt var, som det skulle være.

"Var der nogen pinlige episoder?", spurgte jeg bekymret for sæt nu, at jeg var kommet til at slippe en vind eller det var værre, nu man lå der helt bevidstløs uden kontrol over diverse lukkemekanismer.

"Nej, alting forløb helt perfekt" svarede Annette med et beroligende smil og kiggede hen på sygeplejerske inden hun fortsatte "vi var alle helt perfekte". Jeg tænker, at det var en cadeau til sygeplejersken. Igen et eksempel på en usædvanlig empati.

Jeg fik at vide, at der var kommet 200 ml i hvert bryst og 300 ml i hver hofte samt 12.5 ml under hver brystvorte, så det var jo ikke så ringe endda. Og operationskitlen havde ikke svært ved at skjule brysterne, så min frygt havde heldigvis været helt ubegrundet. Jeg havde også fået et stort stramt mavebælte på, med nogle kæmpe store velcrolukninger, ikke specielt rart her i eftersommerens varme, men jeg fik at vide, at jeg skulle have det på dag og nat de første to uger, derefter kun om dagen de næste to uger. Py ha det lød ikke rart, men en undertrøje indenunder tog den værste kradsen.

Efterhånden som bedøvelsen fortog sig, kunne jeg få lov til at gå på toilettet, dog ledsaget af en sygeplejerske første gang, men efter at de havde set, at jeg igen kunne stå på benene igen, blev det lidt mere afslappet med besøgene. Og da fjernsynet ikke stod optimalt i forhold til sengen, gik jeg i gang med at ommøblere stuen. Det bestod mest i at bakse rundt med sygesengen, flytte bord og stole samt flytte sengebord, så jeg lå optimalt i forhold til fjernsynet. Eftermiddag, aften og nat gik med at se Netflix for jeg kunne ikke sove og havde i øvrigt også tænkt mig at nyde opholdet i fulde drag. Jeg var heldigvis, efter eget ønske, blevet instrueret i, hvordan man betjente kaffemaskinen, så jeg ikke behøvede at forstyrre en sygeplejerske hele tiden. Men i løbet af natten faldt jeg da for fristelsen og måtte lige se, hvordan jeg så ud. Brysterne var virkelig flotte, de var klart bredere end om morgenen, men heldigvis ikke meget højere. Brystvorterne lignede sig selv og som ventet var der heller ikke voldsomt meget at se omkring hofterne, men de var der trods alt, de bredere hofter. Gul (fra gurkemejen) var jeg stadig og lettere blå i de fedtsugede områder, men ingen smerte overhovedet. Jeg skulle kun tage to almindelige Panodiler og det, der svarer til to almindelige Ipren, 3 gange om dagen de næste tre dage, samt antibiotika, som jeg skulle tage de næste 5 dage. Det er det hele, men det var en fin smertedækning.

Om morgenen var det tid til stuegang inden jeg vemodigt kunne få lov til at tage hjem. Jeg havde egentligt ikke tænkt andet, end at det selvfølgelig var kirurgen, der opererede, der også tog sig af stuegangen, men ind trådte en mandlig læge. Den havde jeg slet ikke set kommen og herefter følger et lettere komisk optrin for febrilsk anede jeg ikke, hvordan jeg skulle slippe ud af den situation. Stuen lå på anden sal, så at hoppe

ud ad vinduet, var måske lige lovlig overdrevet. Men al min tankevirksomhed kredsede om, hvordan jeg slap ud af den situation, hvor en mandlig læge skulle undersøge mig, mens jeg lå i sengen iført dametrusser og strittende babser og jeg kunne slet ikke finde ud af de instrukser, som han gav mig. Når han sagde, at jeg skulle lægge mig på maven, så lagde jeg mig forfjamsket om på ryggen og når han skulle se min venstre side, så lagde jeg mig på min venstre side i stedet. Men han var virkelig utrolig tålmodig og med rolig stemmen forklarede han mig bare igen, hvad det var han ville have mig til. Men jeg nåede kun næsten ned på jorden igen, takket være hans godmodige væsen, da pinligheden pludseligt nåede op på helt uanede højder. For jeg opdagede, at den ene testikel havde sneget sig ud af dametrusserne og nu lå helt synligt klemt op ad låret. Febrilsk forsøgte jeg at udtænke en mulighed for at putte den tilbage på plads, men som det anstændige menneske, han er, gjorde han det en sand gentleman ville gøre, han lod som ingenting. Og heldigvis kunne jeg godt selv se det komiske i situation, hvor jeg kartede de forkerte veje rundt i sengen med testiklen væltende rundt udenfor trusserne.

Nå men stuegangen blev afsluttet og jeg kunne køre med min kone hjem. Man vænner sig altså ret hurtigt til den gode behandling og jeg kan nærmest blive helt afhængig af at blive behandlet som en dronning. Men det var også rart at komme hjem, så man kunne forsøge at få lidt søvn. Men der startede 6 ugers mareridt, selvforstyret, selvfølgelig, for de fedtinjicerede steder må ikke få tryk, så jeg måtte ikke sove på maven for så blev brysterne trykket. Og jeg måtte heller ikke sove på siden for så blev hofterne trykket. Jeg måtte altså kun sove på ryggen og det kan jeg bare overhovedet ikke finde ud af. Faktisk kan jeg kun sove på siden, men det gik jo ikke. Resultatet blev, at jeg gerne startede natten i sengen en times tid, opgav og satte mig ind på gæsteværelset, hvor der stod en stor lænestol. Der kunne jeg sidde delvist sovende i et par timer, så ind i stuen i sofaen, hvor jeg kunne sidde et par timer og endelig tilbage i soveværelset, hvor jeg kunne ligge en time på ryggen. Så startede turen forfra indtil det blev morgen og der blev ikke sovet meget. Samtidigt var det en varm eftersommer og mavebæltet kradsede.....

Halvanden uge efter operationen skulle stingene fjernes og det gik fint. Der var ikke noget at bemærke og tre måneder efter skulle jeg til første kontrol. Frisk, fordi jeg nu kunne sove på siden igen og havde lagt mavebæltet, mødte jeg ind på klinikken, hvor Annette tog imod mig. Hun kiggede på resultatet og så meget tilfreds ud. Hendes hænder gled kyndigt hen over mit maveskind for at vurdere mængden af løs hud og jeg kunne altså ikke lade være med at smile, mens jeg tænkte på al den snak om, at der mangler varme hænder i sundhedssektoren. De hænder, der gled hen over min mave var helt bestemt varme, nærmest glødende. Og endelig var det tid til en omgang filler i brystvorterne. Der blev nænsomt stukket en nål igennem den seje brystvorte. Det kunne da mærkes, da der blev fyldt en 0.5 ml i hver, men var dog ikke noget at skrive hjem om. De næste par dage var de lidt spændte og ømme, også det gik hurtigt over.

Ved seks måneders undersøgelse kiggede Annette igen tilfreds på resultatet. Det syntes jeg også, at hun havde alt mulig grund til, resultaterne var alle rigtig flotte. Jeg havde taget en selfie før operationen og Photoshoppet billedet, så jeg fik så brede hofter og mere talje, som jeg turde håbede på. Jeg havde forsøgt at være realistisk, men håbet spillede jo ind. Nu her seks måneder senere, havde jeg taget et billede af, hvordan det var kommet til at se ud og jeg kunne, til min store overraskelse, se, at jeg havde fået mere hofte end jeg selv havde turde photoshoppe mig til. Brystvorterne var der ikke sket så meget med. De er åbenbart virkelig, virkelig seje, så vi blev enige om at give det endnu en gang filler (det koster trods alt 2800 kr. pr sprøjte med 1 ml).

Der er dog stadig lidt spor af mine håndtag ude på siderne. Det var løs hud, netop som jeg var blevet advaret om, og det endte med, at vi blev enige om at tage en tur mere. Igen stod siderne for, så jeg kunne

få mere talje og så var der fedt på ryggen, der kunne bruges til hofterne. Det giver også et flot "svung" ned mod ballen, fortalte Annette, og da hofterne denne gang ville blive betydeligt større, foreslog hun at lægge en lille smule om mod bagdelen. Jeg kunne godt se ideen, selv om jeg stod lidt med billedet af min bagdel, der ryddede bordet efter aftensmaden, i hovedet. Da det var anden gang, var der rabat, så denne gang kostede det "kun" 36.000.

Anden runde lignede fuldstændig den første mht til selve opholdet om end jeg kunne se, at der var lidt anderledes arbejdsgange. Om det var fordi operationen var lidt anderledes eller om de bare havde ændret procedurer, fandt jeg aldrig ud af. Men med hensyn til mig selv, blev der lagt 300 ml i hver hofte, men denne gang skulle jeg da lige love, at det kunne ses. Der var omkring 7-8 cm fra taljen og ud til hofternes toppunkter, voldsomt, men virkelig, virkelig flot. Det krævede vist, at jeg fandt de store trusser frem og købte et par ekstra store bukser bare indtil hævelsen havde fortaget sig (forhåbentligt skulle de ikke lægges en halv meter op). Og så skulle jeg igen til at bruge mit gamle mavebælte, det skulle holde de fedt sugede steder på plads, men denne gang måtte jeg jo gerne sove på maven (ikke at det hjalp meget). Dagsygeplejersken var ferm til at komme forbi, altid med en venlig gestus, så jeg manglede ikke noget i løbet af dagen. Og jeg fik en længere snak med nattesygeplejersken. Hun skulle jo kun tilse to personer, så der var tid til lidt hyggesnak. Hendes indlevelsessevne var ganske imponerede, da jeg fortalte om mine silikonebryster, og hvor hun straks var i stand til at leve sig ind i min situation og selv, uden at jeg havde i tale sat det, sætte ord på mit paradoks i, at jeg er så stolt af og glad for dem, men at jeg ikke kan vise dem frem i en kropsnær bluse og med en god push-up BH, fordi verdenen er, som den er for tiden. I stedet er jeg nødt til at leve med at måtte skjule dem under en oversized polo.

Og så var der jo selvfølgelig lige stuegangen om morgenen, men denne gang havde jeg sørget for at have boksershorts på så der var styr på de nedre regioner og vi undgik de pinlige situationer. Jeg ved ikke om han kunne huske mig eller optrinnet. Uanset om han kunne eller ej, så opførte han sig i hver tilfælde endnu engang som en rigtig rar og meget kompetent læge.

Hjemme igen måtte jeg lige beundre værket og hvor var det dog virkeligt flot. Hofterne og talje var da bare helt perfekt og i et par cowboybukser med høj talje, var det bare et pragtfuldt syn. Selvfølgelig vidste jeg godt, at en del af vævet går til og hævelsen fortager sig så slutresultater bliver mindre, men så meget mere grund til at gælde sig over det i nuet. Og da jeg rakte frem efter mavebæltet for at tage det på igen, kun iført trusser, kom jeg i et øjeblik til at stå i en position, hvor der kun var lys på halsen og nedefter, og der, lige der, trådte den kvinde, som jeg i snart 60 år har spejdet forgæves efter i spejlet, frem for et kort øjeblik.